Pécsi Ítélőtábla
Pf.VI.20.274/2013/5. szám

A Pécsi Ítélőtábla a dr. Kozma György ügyvéd (fél címe 1) által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - az Országos Bírósági Hivatal Jogi Képviseleti Osztálya által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a **K** Törvényszék 2012. november 12. napján kelt 23.P.22.030/2011/12. szám alatt meghozott ítélete ellen a felperes által 14., 17. és 20. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 10.000 (tízezer) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Állam javára, az illetékes állami adóhatóság felhívására - az ott írt időben és módon - 48.000 (negyvennyolcezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében rögzítette, hogy a felperes 1992. május 19. napján kölcsönszerződést kötött a **N** és Vidéke Takarékszövetkezettel - jelenlegi neve: **...** Bank Zrt. -, melynek keretében 1.000.000 forint kölcsönt vett fel évi 38 %-os ügyleti kamatra. A kölcsön biztosítéka a felperes tulajdonát képező, **b-i 0000** helyrajzi számú ingatlan volt, amelyre a szerződő felek opciós szerződést kötöttek. A felperes a kölcsönt fizetni rendben nem tudta, ezért a takarékszövetkezet 1993. június 21. napján a kölcsönszerződést azonnali hatállyal felmondta. Ezt követően a **...** Városi Bíróság által kibocsátott fizetési meghagyás jogerőre emelkedett, majd a takarékszövetkezet, mint végrehajtást kérő végrehajtási eljárást indított a felperessel, mint adóssal szemben 1994. május 19. napján.

A folyamatban lévő végrehajtás ellen a felperes 1999. január 21-én terjesztett elő végrehajtás megszüntetése iránti pert a **...** Városi Bíróságon, amely 4.P.20.044/2001. ügyszám alatt folyt. Egy évvel később, 2000. január 11. napján írta ki a **...** bírósági végrehajtó az árverést 2000. február 25. napjára - a közben lezajlott telekmegosztás után - a **b-i 0000**/5 helyrajzi számú ingatlanra. A felperes annak

érdekében, hogy az árverést megakadályozza, 2000. február 18. napján 1.618.093 forintot befizetett a végrehajtónak. Ezt követően, 2000. március 8-án függesztette fel a végrehajtást a ... Városi Bíróság, végül a 2003. február 13. napján kelt, 4.P.20.044/2001/50. számú ítéletével a végrehajtási eljárást megszüntette. A kijelölés folytán másodfokon eljárt S Bíróság 2.Pf.22.065/2003/5. számú részítéletével az elsőfokú ítéletet részítéletnek tekintette, és részben hatályon kívül helyezte. A felperes és a takarékszövetkezet közötti elszámolással kapcsolatos peres eljárás a K Járásbíróság előtt 6.P.21.100/2012. szám alatt jelenleg is folyamatban van.

Azon ok miatt, hogy a N és Vidéke Takarékszövetkezettel szemben a felperes által végrehajtás megszüntetése iránt indított per négy évig tartott, az E... Bírósága Strasbourgban, 2007. június 21-én 5.600 euró nem vagyoni kártérítést ítélt meg a felperes javára a Magyar Állammal szemben méltányossági alapon, mivel a per hossza összeegyeztethetetlen volt az Emberi jogok és alapvető szabadságjogok védelméről szóló egyezmény 6. cikkének (1) bekezdésében foglalt követelménnyel.

Rögzítette továbbá az elsőfokú bíróság, hogy a felperes többségi tulajdonában álló K Kft. panzió építési munkáit a G..., mint generálkivitelező vállalta az 1992. április 14. napján megkötött vállalkozási szerződésben. A vállalkozói díjat a megrendelő nem fizette ki. A vállalkozó a megrendelővel szemben fennálló követelését a S... Kft-re engedményezte. A követelés csak részben térült meg, ezért a S... Kft. a felperessel szemben keresetet nyújtott be a ... Városi Bíróságra. A ... Városi Bíróság 2.P.20.736/1992/6. számú ítéletével 1993. március 22. napján kötelezte a felperest 852.830 forint és járulékai megfizetésére a S... Kft. javára. Az ítélet fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett.

A jogerős ítélet alapján a S... Kft. végrehajtást kérő végrehajtási eljárást indított a felperes ellen a ... Városi Bíróság előtt, amely Vh.535/1997. szám alatt folyt. A S... Kft. végrehajtást kérő végrehajtási eljárásában az alaphatározattal szemben a felperes három alkalommal is perújítási kérelmet nyújtott be, azonban sikerre nem vezetett egyik sem, kérelmeit elutasította a bíróság. Az eljáró végrehajtó az adós személyazonosságára tekintettel csatolt iratkezelést alkalmazott ebben és a N és Vidéke Takarékszövetkezet végrehajtást kérő által kezdeményezett végrehajtási ügyben.

A felperes többször módosított keresetében az alperest annak elismerésére kérte kötelezni, hogy a bíróságai megsértették a Polgári perrendtartás szabályait, amikor az ún. n-i ügyben az előírt 15 napos határidő helyett négy év után hoztak érdemi határozatot a végrehajtási eljárás megszüntetése kérdésében. Ezért álláspontja szerint jogszerűtlen volt a vele szemben kiírt árverés és az ingatlan tulajdonjogának törlése. E jogsértések alapján mindösszesen 3.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest, amely kiegészítése lenne annak az összegnek, amelyet a nemzetközi bíróság már megítélt a javára. Mindemellett kérte, hogy a helyi önkormányzat és a ... Városi Bíróság hirdető tábláján is kerüljön kifüggesztésre az elismerés szövege.

Továbbá az ún. **S...** ügyben ugyancsak annak elismerésére kérte kötelezni az alperest, hogy bíróságai megsértették a Polgári perrendtartást akkor, amikor magánszemélyként marasztalták a felperest az általa képviselt gazdálkodó szervezet helyett. A kötelezett személyének különbözőségét hivatalból kellett volna álláspontja szerint észlelnie a bíróságnak. Emiatt 4.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest, figyelemmel az alapeljárásra, a perújításokra, valamint arra, hogy a földhivatalnál nem került törlésre a végrehajtási jog.

Az alperes a kereset elutasítását kérte azt hangsúlyozva, hogy önmagában egy eljárási szabály megsértése nem ad alapot személyiségi jogsértés megállapítására és kártérítés megítélésére. Határozott álláspontja volt emellett, hogy egyik ügyben sem történt a bíróságok részéről jogsértés a felperessel szemben.

Az első fokon eljárt **K** Törvényszék a felperes keresetét elutasította, és 36.000 forint elsőfokú eljárási illeték, mint perköltség megfizetésére kötelezte őt a Magyar Állam javára. Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a Ptk.84.§-ának (1) bekezdése, amely a személyiségi jogok megsértésének szankcióit részletezi, nem tartalmazza az elismerésre kötelezés jogintézményét. Felhívta az elsőfokú bíróság a Pp.2.§-ának (1) és (3) bekezdését is, azzal, hogy a per tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jog megsértése esetén csak 2003. július 1-jét követően indítható külön per, a felperes igénye viszont ezt megelőző időpontban keletkezett.

Hozzátette az elsőfokú bíróság, hogy az **E...** Bírósága a felperes azonos igénye alapján már 5.600 euró nem vagyoni kártérítést megítélt a felperesnek méltányosságból. További kártérítési igény ugyanezen indokból nem érvényesíthető. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az elégtételadás a nem vagyoni kártérítés megítélésével teljes egészében megtörtént - az eset körülményeit is értékelve -, mivel maga a jogsértés nem a nyilvánosság előtt történt, ezért nyilvános elégtétel adásra való kötelezés nem indokolt.

Az ún. **S...** üggyel összefüggésben kiemelte az elsőfokú bíróság, hogy az állandó bírói gyakorlat szerint az eljárt bírósággal szemben indított kártérítési per nem jelenthet új jogorvoslati fórumot a fél számára a kedvezőtlen döntést tartalmazó jogerős ítélet felülvizsgálatára. Kártérítés alapjául nem szolgálhat az a tény, hogy a fél a jogerős ítéletet érdemben továbbra is vitatja. Mivel a felperes a rendes perorvoslati lehetőséget nem vette igénybe, első fokon jogerőre emelkedett az ítélet, jogi álláspontját a perújítási eljárásokban sem fogadták el az eljárt bíróságok, így kártérítési igénye alaptalan.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezését és új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.
Az ún. **n-i** ügyre vonatkozóan előadta, hogy annak ellenére, hogy az **E...** Bíróságán méltányos elégtételt kapott, polgári perben külön kártérítési igénnyel élhet. A két

eljárásnak nem ugyanazok az alanyai: előbbi esetben a Magyar Állam, utóbbi esetben a jogi személyiséggel rendelkező az alperes, amelynek szervezeti egysége volt a ... Városi Bíróság; illetve képviselőik sem ugyanazok. Továbbá a megítélt kártérítés neve, jellege sem azonos; ugyanis a magyar Polgári törvénykönyv a méltányos elégtétel fogalmát nem ismeri.
Kifogásolta az alperes védekezését, azt hiteltelennek tartotta - arra is figyelemmel, hogy a strasbourgi bíróság előtt a Magyar Állam képviselője a ... Városi Bíróság mulasztását elismerte.
Arra hivatkozott, hogy keresetét nem a Pp.2.§-ának (3) bekezdésére alapítottan nyújtotta be, hanem személyiségi jogi sérelme miatt. Nyomatékkal hivatkozott rá, hogy nem a végrehajtási per elhúzódása miatt nyújtotta be keresetét, hanem azon jogsértések miatt, amelyek abból álltak, hogy a Pp. szerinti határidőben az alperes bírósága törvényi kötelezettségét nem teljesítette, és ennek eredményeként érték őt jogsérelmek.
Az ún. S... ügy kapcsán azért lépett fel igénnyel az alperessel szemben, mert abban a perben a felperesnek nem volt perképessége, amelyet a Pp.50.§-ának (1) bekezdése alapján a bíróságnak hivatalból kellett volna vizsgálnia. A bíróság ezt elmulasztotta, ezért kötelezte a felperest a felperes által képviselt cég helyett.
Megismételte: az a kára, hogy az ítéletet végrehajtották rajta. Perújítási kérelmeinek nem adott helyt a bíróság, sőt álláspontja szerint perújítási kérelme sem került teljes egészében elbírálásra. Nem a jogerős ítéletet vitatta, hanem azt, hogy az alperes és bírósága nem tett eleget a Pp. szerinti kötelezettségének, és e mulasztása következtében szenvedett sérelmet a felperes.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, helyes indokainál fogva.
Utalt arra, hogy 2000. február 18-án a felperes, mint adós önkéntesen fizette meg az 1.618.093 forintot a végrehajtási eljárás keretében, így az ingatlan árverésére végül nem került sor.
Felhívta a figyelmet, hogy nem teljesen világos a felperes követeléseinek jogcíme. A felperes módosított keresetét személyiségi jogi jogsértésre alapozta, fellebbezésében azonban bírósági jogkörben okozott kár megtérítését kérte. Mindkét jogcímen alaptalannak tartotta azonban a követelést, mivel nem valósult meg olyan jogszabálysértés, amely a felperes számára személyiségi jogi jogsérelemmel járt volna. Leszögezte egyúttal, hogy a bíróság esetleges eljárási szabálysértése pedig önmagában személyiségi jogsértést nem eredményez. Kifejezetten az igényt érvényesítő személye ellen irányuló támadásként valósulhatott volna meg esetleg személyiségi jogi jogsértést - ilyet azonban a felperes maga sem állított.
Kiemelte az alperes, hogy a S... Kft.-nek a jelen per felperese, mint alperessel szemben indított bírósági eljárásban az elsőfokú ítéletet a jelen per felperese tudomásul vette.
A kártérítési perben eljáró bíróságok pedig a jogerős ítélet helytállóságát már nem vizsgálhatják, újabb jogorvoslati fórumot nem eredményezhet a kártérítési per.

Hangsúlyozta továbbá az alperes, nem bizonyította a felperes, hogy bármilyen nem vagyoni hátrány érte volna. Álláspontja szerint az érvényesített 3.000 + 4.000 forint kártérítésnek kompenzációs funkciója nincs is.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból lényegében helyes indokok alapján, helyes jogi következtetést vont le, és érdemi döntése is helyes. Ezért azt a másodfokú bíróság a Pp.253.§-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Leszögezi az ítélőtábla, hogy a felperest mindkét alapeljárásban - mind az ún. **n-i**, mind pedig a ún. **S...** ügyben - nem vitásan érték az eljárt bíróságok részéről olyan eljárási és anyagi jogi jogsértések, amelyek kirívóak, és nem egyeztethetők össze az ítélkezés természetes kockázatával. A felperes jelen perbeli igénye mégsem volt teljesíthető az alábbi indokok miatt:

Az eredetileg 2003. évben indult peres eljárás során, a felfüggesztések miatt eltelt tíz év alatt, a felperes kérelmeiben írt jogsértések és az azok nyomán igényelt jogkövetkezmények nem voltak adekvátak a Polgári törvénykönyv rendelkezéseivel. Az első fokon jogi képviselő nélkül eljárt felperes - fel nem róható módon - nem szabatos jogi megfogalmazással terjesztette elő igényeit, amelyeket jogi nyelvre nehéz volt lefordítani. Ezért pontosíttatta az elsőfokú bíróság 2012. szeptember 10-én a felperes kereseti kérelmét, amely a már ismertetett tartalommal került jegyzőkönyvezésre. Ez az utolsó pontosított kereseti kérelem sem volt egyértelmű azonban.

Az ún. **n-i** ügyben nem derült ki, hogy a felperes vagyoni vagy nem vagyoni kártérítés iránti igényt érvényesít-e. Nem derült ki, hogy pontosan milyen személyiségi jogi jogsértés érte, illetve milyen kára keletkezett. Az érvényesített igény összegéből inkább a nem vagyoni jellegre lehet következtetni. Ugyanakkor a „jogszerűtlen árverés kiírása" és a „tulajdonjog törlése" sérelmek inkább vagyoni jelleggel bírnak.
Az ún. **S...** ügyben érvényesített 4.000 forint kártérítés összegénél fogva szintén inkább nem vagyoni természetű lehet. Ennek azonban ellentmond a felperes fellebbezése, amelyben azt sérelmezte, hogy végrehajtották vele szemben a követelést, amelyből kára keletkezett - ez vagyoni jellegű sérelem inkább. Nem kizárt, hogy a felperes szándéka és a felperes jegyzőkönyvbe vett szóbeli nyilatkozata eltért, azonban az elsőfokú bíróság nem hibáztatható azért, hogy a felperes nyilatkozatából indult ki, azt bírálta el, annak alapján hozott ítéletet.

A felperes által alkalmazni kért jogkövetkezmények, a Ptk.84.§-ának (1) bekezdésében szabályozott szankciók személyiségi jogi jogsérelem esetén vehetők igénybe. A konkrét személyiségi jogi jogsértést pontosított keresetében azonban a felperes nem jelölte meg. A másodfokú bíróság a felperes kérelmét úgy értelmezte, hogy a Ptk.84.§-ának (1) bekezdésének *a)*, *c)* és *e)* pontjában írt következményeket

kérte alkalmazni. A jogsértés elismerésére kötelezést tartalma szerint lehet úgy érteni, hogy az *a)* pont alapján a felperes a jogsértés megtörténtének bírósági megállapítását követelte. A *c)* pont alapján megfelelő módon történő elégtételadást, az *e)* pont alapján pedig kártérítést követelt - a közelebbről nem pontosított személyiségi jogának megsértése miatt; azt sem pontosítva, hogy vagyoni vagy nem vagyoni kár megtérítését kérte.

Az azonban kétségtelen, hogy a felperes a személyhez fűződő jogának megsértését arra alapította, hogy a **...** Városi Bíróság nem a Polgári perrendtartás szerint járt el ügyei elbírálása során, azaz bírósági eljárásban érte őt jogsérelem, vagyis közjogi jogsértés áldozata lett.

E körben kiemeli azonban az ítélőtábla, hogy a személyhez fűződő jogok a személyiség elsőrendű megnyilvánulásához, a jogalanyi minőséghez kapcsolódnak, a személyiség kiteljesedését biztosítják, méltóságának a kifejeződései. Ekként általánosak, azaz minden jogalanyt megilletnek a jogalany természetéhez igazodóan. Az alanyi jogok köre azonban lényegesen szélesebb, mint a jogalanyokat megillető személyhez fűződő jogok köre. Különösen a bírósági eljárásokban részt vevő magánszemélyeket illethetnek meg olyan alanyi jogok, amelyek az Alaptörvényben is gyökerezhetnek, mégsem terjed ki rájuk a Ptk.75-76.§-a szerinti általános személyiségi jogi védelem. Az ilyen, jellemzően az eljárást lefolytató hatósággal, az állami közhatalmi gyakorló szervvel szemben fennálló jogok védelmét más módon, törvényi és szervezeti garanciák nyújtásával biztosítja az állam. A bírósági vagy más hatósági eljárásban a felet megillető eljárási jog - pl. a tisztességes eljáráshoz, illetve a perek ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jog - is ilyen természetű, amelyekre a jelen perben a felperes hivatkozott. E jogok biztosítása a bírósági eljárásban nem mindenkit, hanem kifejezetten csak az államot terheli. Az államnak ez a közjogi kötelezettsége, és az azzal szemben az eljárás alá vont személyt megillető alanyi jog nem transzformálódik egyúttal polgári jogi védelemben részesített személyiségi joggá. Az eljárási jog megsértése közjogi jogsértés. A közjogi jogsértésért fennálló felelősség polgári jogi vetületét a Ptk.349.§-a szabályozza az államigazgatási vagy bírósági jogkörben okozott kárért való felelősségként. A Ptk.75-85.§-ai ezzel szemben magánjogi jogsértésre vonatkozó szabályok. A bírósági eljárásban a felperest megillető eljárási jog tehát nem abszolút szerkezetű, hanem relatív szerkezetű jog. Ezt az elvet rögzítette már a ... Ítélőtábla a Pf.III.20.617/2011/5. számú eseti döntésében, amely BDT 2012.2679. szám alatt került közzétételre.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a Pp.2.§-ának (3) bekezdése 2003. július 1-je előtt indult eljárásokra nem, így a jelen perben sem alkalmazható. Ez nem jelenti azt, hogy a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jog ezt megelőzően ne illette volna meg a feleket, köztük a felperest is. A különbség a 2003. július 1-je előtt, illetőleg azután indult eljárások kapcsán abban ragadható meg, hogy a hatályba lépést megelőzően indult eljárásokban elkövetett jogsértésre a magyar belső jog szankciót nem tartalmazott, a nemzetközi jog azonban igen. Az Emberi jogok és alapvető szabadságjogok

védelméről szóló egyezmény 6. cikkének (1) bekezdése alkalmazható volt 2003. július 1-je előtt is, vagyis a felperes ügyében is, ahogy a felperes igénybe is vette ezt a szankciót. Igényét a strasbourgi székhelyű **E...** Bírósága alaposnak találta, és 5.600 euró nem vagyoni kártérítést méltányos elégtételként ítélt meg számára.

A magyar belső jogban alkalmazott tisztességes eljárás, illetőleg a perek ésszerű időn belül történő befejezéséhez fűződő jog sérelme esetén igénybe vehető nem vagyoni kártérítés és a strasbourgi székhelyű **E...** Bírósága által alkalmazott egyezmény 6. cikkének (1) bekezdésében írt méltányos elégtétel iránti per csak látszólag tűnik különböző jog érvényesítésére irányuló eljárásnak, különböző jogalanyokkal, különböző jogokkal és szankciókkal. Az érvényesített jog alapja, az alkalmazott szankció lényege és az érintett jogalanyok is ugyanazok. A nemzetközi jogban - jellegénél fogva - csak állam lehet a magánszeméllyel szemben álló peres fél; a nemzeti belső jogban pedig az állami feladatot megvalósító intézmény perelhető, de az állami feladatot ellátó hatóság mögött ettől függetlenül az állam áll.

A Polgári perrendtartás 2.§-át beiktató törvény (1999. évi CXX. törvény) indokolása is azt támasztja alá, hogy a felperes által a nemzetközi bíróság előtt érvényesített és megítélt igény azonos a jelen perben a bírósággal szemben érvényesített igénnyel. Az indokolás ugyanis rögzíti, a jogalkotói cél az volt, hogy a perrendtartás elvei összhangba kerüljenek a nemzetközi egyezményben vállalt kötelezettségekkel. A Pp. új rendelkezése, az Emberi Jogi Bíróság eseti döntését is figyelembe véve, utal azokra a szempontokra, amelyek a per ésszerű időn belül történő befejezésének megítélésekor relevánsak. A bírósággal szemben is követelmény, hogy gondoskodjon a per ésszerű időn belül történő befejezéséről. A per befejezésének ésszerű időtartamáról történő alapelvi szintű rendelkezés biztosítja az összhangot az Alaptörvény 57.§-ának (5) bekezdésével.

A fentiekre tekintettel tehát a Pp.2.§-ának (3) bekezdésében írt, jelen perben még nem alkalmazható jogkövetkezmény célja azonos az Emberi jogok és alapvető szabadságjogok védelméről szóló egyezmény 6. cikkének (1) bekezdésével. A különbség csak az, hogy 2003. július 1. napja óta a belső jog is lehetőséget ad az igényérvényesítésre.

Az Emberi jogok és alapvető szabadságjogok védelméről szóló egyezmény 41. cikke igazságos elégtétel cím alatt egyértelművé teszi, hogy az igényt nem lehet kétszeresen érvényesíteni: ha a bíróság az egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg, és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a bíróság szükség esetén igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek. Az **E...** Bírósága tehát azt vizsgálja, hogy a bírósági eljárásban elszenvedett sérelemért a panaszos kapott-e elégtételt, és az méltányos volt-e. Mivel a jelen esetben a felperes az **E...** Bíróságától méltányos elégtételt kapott, így ugyanazon jogsérelemre hivatkozva a belső jog alapján újabb, illetve további igényt nem érvényesíthet az alperessel szemben.

Mindemellett a fellebbezési hivatkozás kapcsán megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy ugyan a pontosított kereseti kérelmében a felperes konkrét személyiségi jogi jogsérelmet nem jelölt meg, azonban az elsőfokú eljárás során, a S Bíróság P.21.411/2003/4. szám alatt található keresetlevélben jóhírnevének megsértésére is hivatkozott. Sérelmezte, azzal, hogy a végrehajtó az árverési hirdetményen a nevét kifüggesztette a bíróság és a helyi önkormányzat hirdetőtáblájára, megszégyenítette a köztiszteletben álló, társadalmi funkciókat betöltő felperest. A Ptk.78.§-ában szabályozott jóhírnévsértést viszont csak akkor lehet elkövetni, ha valaki más személyre vonatkozóan sértő, valótlan tényt állít, híresztel vagy való tényt hamis színben tüntet fel. A felperes által kifogásolt hirdetmény azonban valótlanságot nem tartalmazott - ezt a felperes sem állította. Valóban végrehajtási eljárás hatálya alatt állt, sőt, maga is elismerte a 2004. február 4-én megtartott tárgyaláson (S Bíróság P.21.411/2003/12. számú jegyzőkönyv 4. oldal), hogy továbbra is tartozott a végrehajtást kérőnek. Azzal pedig, hogy önkéntesen kifizette a végrehajtási eljárásban a végrehajtást kérő követelését, elszámolási igénye keletkezett, amelynek tárgyában külön per zajlik (zajlott) a N és Vidéke Takarékszövetkezet jogutódjával szemben. Az elszámolási per végeredménye a jelen személyiségi jogi perre kihatással már nem lehet, hiszen ha a felperes a végrehajtás során többet fizetett a tényleges tartozásánál, úgy a többletet visszakapja, ha nem fizetett többet, úgy vagyoni kár őt nem érte. Itt is rámutat a másodfokú bíróság arra, hogy a felperes vagyoni és nem vagyoni kárigényeit nem választotta szét.

Az ún. S... üggyel összefüggésben kiemeli a másodfokú bíróság, hogy ugyan az első fokon eljárt K Törvényszék nem hívta fel a Ptk.349.§-át, mint vizsgált jogszabályt, azonban azt ténylegesen alkalmazta. A Ptk.349.§-ának (1) és (2) bekezdésére tekintettel a bírósági jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette. A jelen esetben a felperes alperesként részt vett a S... Kft. felperes által indított peres eljárásban, azonban a számára kedvezőtlen ítéletet tudomásul vette, nem fellebbezte meg. Ezért kártérítési igénnyel nem élhet bírósági jogkörben okozott kár miatt.

Annak hangsúlyozása mellett, hogy továbbra sem világos, hogy a felperes vagyoni vagy nem vagyoni kárigényt érvényesít a S... ügy vonatkozásában, rámutat a másodfokú bíróság arra a tényre, hogy a felperes is eljárási szabálysértést állít, nem azt, hogy a ... Városi Bíróság vele szemben személyiségi jogi jogsértést követett volna el. A Pp.50.§-át jelölte meg jogsértésként a felperes fellebbezésében. A Pp.50.§-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a felek perbeli jog- és cselekvőképességét a bíróság az eljárás bármely szakaszában hivatalból vizsgálja. A felperesnek a perbeli jog- és cselekvőképességéhez azonban kétség nem fért. A Pp.48.§-a rögzíti ugyanis, hogy a perben fél az lehet (perbeli jogképesség), akit a polgári jog szabályai szerint jogok illethetnek és kötelezettségek terhelhetnek. A 49.§ (1) bekezdése szerint a perben, mint fél személyesen vagy meghatalmazottja útján az járhat el, akinek a polgári jog szabályai szerint teljes cselekvőképessége

van, illetőleg aki a per tárgyáról a polgári jog szabályai szerint érvényesen rendelkezhet (perbeli cselekvőképesség).

A felperesnek, mint ahogy a jelen perben, úgy az alapperben is megvolt a perbeli jog- és cselekvőképessége, azaz perbeli legitimációja. Valójában anyagi jogi legitimációja hiányzott, azaz az anyagi jogi szabályok szerint nem ő tartozott a **S...** Kft-nek, hanem az általa képviselt cég. A „per ura" viszont minden esetben, így az ún. **S...** ügyben is az adott jogvita felperese. A felperes joga eldönteni azt, hogy kit perel, kivel szemben érvényesít igényt. Amennyiben a megjelölt alperes nem áll jogviszonyban a felperessel, vagyis nem tartozik felé, úgy annak jogkövetkezménye nem az idézés kibocsátása nélküli elutasítás vagy a permegszüntetés, hanem a kereset elutasítása.

Tény, hogy a **...** Városi Bíróság nem utasította el a **S...** Kft. felperesnek jelen per felperesével, mint alperessel szemben vállalkozói díj megfizetése iránt indított keresetét. A jelen személyiségi jogi jogvédelem iránt indított perben azonban sem az első, sem a másodfokú bíróság a jogerős ítélet helytállóságát nem vizsgálhatta, hiszen az elsőfokú ítéletben helyesen rögzítettek szerint újabb jogorvoslati fórumként a személyiségi jogi per nem szolgálhat. A Ptk.349.§-ában írt bírósági jogkörben okozott kártérítés jogintézménye alkalmazható ilyen esetben. A fent kifejtettek értelmében, mivel a felperes rendes perorvoslati lehetőséggel nem élt, az ítéletet nem fellebbezte meg, így a Ptk.349.§-ában írt jogérvényesítési lehetőségtől elesett.

Mindemellett megismétli a másodfokú bíróság, hogy az ún. **S...** üggyel összefüggésben a felperesnek személyiségi joga nem sérült, emberi méltóságát senki nem sértette, csupán eljárási jog sérülésére hivatkozott ő maga is.

A fentiekre tekintettel - annak ellenére, hogy a felperest valóban érték sérelmek mind az alapul szolgáló ún. **n-i** ügyben, mind pedig az ún. **S...** ügyben - a levezetett jogi indokok alapján a felperes jelen perben érvényesített igénye nem volt teljesíthető, fellebbezése nem volt alapos.

A fellebbező felperes pervesztes lett, ezért köteles megfizetni a Pp.78.§-ának (1) bekezdése alapján a Magyar Állam javára a feljegyzett 48.000 forint eljárási illetéket (Itv.62.§-ának (1) bekezdés *f)* pontja, 39.§-ának (3) bekezdés *c)* pontja, 46.§-ának (1) bekezdése), valamint a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§-ának (3) bekezdése és (5) bekezdése alkalmazásával 10.000 forint jogi képviseleti díjat - figyelemmel arra, hogy az alperes képviselője írásbeli ellenkérelmet előterjesztett, és a tárgyaláson személyesen is megjelent.

P é c s , 2013. október 4.

dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, dr. Vogyicska Petra s.k. előadó bíró, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. bíró